

BOH NÁŠHO SPASENIA

*Len na Boha, mlčiac, očakáva
moja duša; od neho je moje spasenie.
Žalmy 62:2*

Ak spasenie vskutku pochádza od Boha a je úplne Jeho dielom, ako bolo aj celé stvorenstvo, vyplýva z toho, že našou prvotnou a **najvyššou povinnosťou je čakať na Neho**, aby urobil prácu, ktorá sa Jemu ľúbi.

Čakanie sa stáva jediným spôsobom, ako plne zakúsiť spasenie, jediným spôsobom, ako spoznať Boha ako Boha nášho spasenia. Všetky ťažkosti, ktoré nám zabraňujú úplne zakúsiť spasenie, majú svoju príčinu v tejto jednej veci: **chybné poznanie a praktizovanie čakaní na Boha**.

Všetko, čo Cirkev a jej členovia potrebujú, aby sa prejavila silná moc Božia na svete, je vrátiť sa na naše skutočné miesto, miesto, ktoré nám patrí v stvorení i vykúpení, miesto **absolútnej a neustálej závislosti na Bohu**.

Snažme sa uvidieť z čoho sa skladá toto najpožehnanejšie a najpotrebnejšie čakanie na Boha. Môže nám to pomôcť odhaliť dôvody, prečo je táto milosť tak opomínaná a precítiť,

ako je nekonečne potrebné, aby sa cirkev, my sami, za každú cenu naučili toho požehnaného tajomstva čakaní. Tá hlboká potreba čakaní na Boha leží v prirodzenosti človeka i v prirodzenosti Boha.

Ako stvoriteľ Boh sformoval človeka, aby bol nádobou, v ktorej zjaví svoju moc a dobrotu. Človek nemal mať zdroj života v sebe samom, ani sily, ani šťastia. Ten večne živý bol pre neho prostriedkom pre všetko, čo potreboval v každej chvíli.

Slávou a požehnaním človeka nemala byť jeho nezávislosť, alebo závislosť na sebe samom, ale závislosť na Bohu takých nekonečných bohatstiev a lásky.

Človek mal mať radosť z prijímania z plnosti Božej v každej chvíli. Toto bolo jeho požehnaním ako stvorenia pred pádom. Keď človek odpadol od Boha, stal sa na Ňom ešte závislejším.

Nemal žiadnu nádej na obnovu zo svojho stavu smrti, jedine v Bohu, Jeho moci a Jeho milosrdenstve. Boh sám započal dielo vykúpenia. Boh sám pokračuje a nesie ho i ďalej v každej chvíli v každom jednotlivom veriacom.

...ale aj sami, majúť prvotinu Ducha, aj my sami vzdycháme v sebe, očakávajúc synovstvo, vykúpenie svojho tela (Rímskym 8:23).

Dokonca aj u obnoveného človeka niet v ňom samom moci k dobrému. Nemá a nemôže mať nič, čo by neprijal; čakanie na Boha je rovnako nenahradiateľné a musí byť rovnako neustále a nepretržité, ako dýchanie, ktoré udržiava jeho prirodzený život.

Pretože kresťania nerozumejú, že ich vzťah s Bohom vychádza z úplnej chudoby a beznádeje, nemajú zmysel pre potrebu absolútnej a neustálej závislosti, alebo pre nevysloviteľné požehnanie neustáleho čakanie na Boha. Ale keď to veriaci začne vidieť a súhlasiť s tým, musí prijímať to, čo Boh robí v každú chvíľu cez Svätého Ducha.

Potom sa čakanie na Boha stáva jeho najjasnejšou nádejou a radosťou.

A práve preto dôverujem, že **ten, ktorý započal vo vás dobré dielo, ho aj dokoná a zachová až do dňa Ježiša Krista (Filipským 1:6).**

Keď človek pochopí, ako sa Boh; Boh – nekonečná láska – teší, keď vkladá svoju vlastnú prirodzenosť do svojho dieťaťa tak plne, ako sa len dá a ako Boha neunaví starostlivosť o jeho život a silu, začne sa čudovať, prečo vôbec niekedy pochyboval, že On je Bohom, na ktorého sa oplatí čakať celý deň.

Tento Boh neustále dáva a pracuje; Jeho dieťa neustále čaká a prijíma – toto je požehnaný život. Len na Boha, mlčiak, očakáva moja duša; od neho je moje spasenie.

Ponajprv čakáme na Boha kvôli nášmu spaseniu. Potom sa učíme, že spasenie nás privádza k Bohu a učí nás na neho čakať.

Potom zisťujeme, čo je lepšie – že čakanie na Boha je v sebe samom to najvyššie spasenie. Jemu sa tým pripisuje sláva toho, ktorý je Všetkým; čakanie je skúsenosť toho, že On je pre nás Všetkým.

Kiež nás Boh naučí požehnaniu čakanie na neho. **Len očakávaj mlčky, moja duša, na Boha!**